

EL PETIT CONTE DEL PEIXET DE COLORS

(Pseudònim autor: Andreu Pastó)

L'Elisabet era una nena molt bonica, moreneta, d'ulls d'un blau de mar profund. Li costava una mica dormir, per això el seu pare, Enginyer Tècnic Industrial , que treballava moltes hores en una multinacional catalana, i feia cursos de formació de Qualitat, i Prevenció de Riscos Laborals, quan arribava tard a cas li solia llegir algun conte que l'ajudés a dormir, Un dia es va inventar aquest :

Hi havia un vell pescador que li deien El tio Peret , Tenia i una barca gran que es deia “ Ramona” amb la que anava cada dia a pescar gambes i escamarlans. Li agradava tant anar a pescar que fins i tot algun diumenge agafava un bot petit a motor per anar una estoneta a pescar a les Illes Formigues o per la Badia de Palamós . Un diumenge, va decidir pescar algun peix gros sense moure el bot de la Badia. Aquell dia , però, semblava que no hi havia sort : portava ja unes quantes hores donat voltes amb el bot aquí i allà, però res, semblava que els peixos no tenien gana. Estant el bot aturat a les envistes de la Torre Valentina, i quan ja estava a punt de girar cua i donar un cop de timó per canviar el rumb de tornada cap al Port de Palamós, vet aquí que va notar com una suau picada. Molt fluixeta. Només un pescador tan experimentat com ell la podia notar. Va anar “cobrant” fil del volantí molt a poc a poc. I vet aquí que al final del pèl de cuca enganxat a l'ham hi va trobar un peixet petit. En veure'l tan petitó li va fer com a pena, i amb molta cura per no fer-li mal li va treure poc a poc l'ham de la boca i es va posar el peixet al palmell de la mà per mirar-lo .El peixet era molt bonic, tenia tants de colors que semblava un Arc de Sant Martí fet peix. Aleshores va sentir com una veueta que sortia del peixet, que li deia:

- *Pescador, bon pescador, si us plau deixeu-me tornar al mar , que els meu pare i la meua mare em deuen estar*

buscant, perquè soc molt petit i m'he perdut en aquesta immensa mar tan blava- I semblava com si el pobre peixet plorés amb aquells ulls que miraven plens de pena al pescador.

I el bonàs del Tio Peret es va entendre tant que va tornar a dipositar amb molta cura novament el peixet a l'aigua..

Després d'uns dies, tal vegada més d'un mes, quan el tio Peret ja havia oblidat del tot l'aventura de la pesca del petit peixet, vet aquí que un altre diumenge el tio Peret s'avorria una mica a casa, i va baixar cap al Port, cap al Front del Mar, on tenia varat el bot, el va posar a l'aigua i se'n va anar rumb cap a la bocana del Port i va enfilar cap a Platja d'Aro.

Quan ja estava en paral·lel a Sant Antoni de Calonge, va sentir al costat del bot com un "xup-xup". Va abocar el cos per sobre de l'orla del bot, i va observar com unes petites bombolles al costat de babord. De cop i volta, del mig de les bombolles van emergir tres peixos d'uns colors meravellosos. Dos de grans i un de petit, que de cop, per a més sorpresa del vell pescador, li va dir :

--Bon dia tingueu bon pescador, soc a aquell peixet que fa uns dies em va salvar. Em va deslliurar de l'ham que em retenia i em va dipositar curosament a l'aigua per a que tornés amb la meua família. Us presento la meua família, El meu pare i la meua mare

-I en acabar de dir això , els altres dos peixos grans van fer un salt- com si fossin dos petits dofins de colors, a mena de salutació al pescador.

I vet aquí un moix , i vet aquí un ca, que la nena es va dormir i el conte es va acabar.